

Лисица и ракъ.

(Басня).

Веднажъ кума лиса минавала край едно езеро и видѣла тамъ единъ ракъ, който почивалъ на сѣнка.

— Какво правишъ тука, рачо, кривокрачо, попитала го тя.

— Ехъ, почивамъ си, кума лисо.

— Ако се рѣшавашъ да вървишъ съ менъ, ела да отидемъ заедно на свадба, тамъ ще ни дадатъ много нѣща за ядене и пиене.

— Хайде, че ще закъснѣемъ!

— Добрѣ, отговорилъ рачо кривокрачо. Азъ ще дойда съ тебе, и тръгнали заедно.

Слѣдъ като повървѣли малко, кума лиса казала: ние ще закъснѣемъ, затова, хайде да побѣгаме малко, та който пръвъ стигне, той ще изяде всичкитѣ гозби.

— Добрѣ, отговорилъ рачо кривокрачо и намислилъ да надхитри лукавата лисица.

Щомъ лисицата хукнала да бѣга, нашъ рачо се заловилъ за рунтавата ѝ опашка и се спотайвалъ тамъ.

Лисицата бѣгала, бѣгала и капнала отъ умора, едва стигнала на опрѣдѣленото мѣсто. Рачо нашъ се откачилъ отъ опашката и застаналъ на страна. Лисицата като го видѣла зачудила се много и го попитала.

— А, а . . . ами ти кога си пристигналъ тука?

— Е, хе . . . азъ отдавна те чакамъ тука кума лисо и вече изядохъ всичко, което бѣше приготвено за насъ, отговорилъ рака.

Кума лиса се много засрамила, разбрала, че била надхитрена отъ рака, свила опашка и си отишла капнала отъ умора и гладъ.